

Duotocht 2014

Vorig jaar kreeg ik de smaak te pakken en werd er direct het plan gevat om ook in 2014 deel te nemen aan de Duotocht.

Goede voornemens en ideeën rolden over tafel. Nee, volgend jaar zullen we het halen, dan hebben we vast geen last van windstiltes...

Helaas.. De weergoden waren ons ook dit jaar niet geheel gunstig gezind, maar daaraan vooraf gingen wel een aantal heerlijk zeildagen.

Na een hoop aanmoediging en goede verhalen over voorgaande keren kregen we mijn vriend, Rens Samplonius, zo ver dat hij er ook wel brood in zag en zijn vader overhaalde om mee te doen met hun schip, de Antipodes.

Aangezien de schepen behoorlijk aan elkaar gewaagd zijn werd het een heuse strijd, met een zacht randje, dat dan weer wel.

Op woensdag 24 september stapte ik in Utrecht op de trein, bestemming Vlissingen. In overleg een les gemist, want ja zelfs volgens mijn leraar was dit toch wel een stuk belangrijker.

2,5 Uur reizen later kwam ik aan in zonnig Zeeland en kon het feest beginnen. Na een maaltijd in het clubgebouw startte de briefing.

Vol spanning luisterden we naar het verhaal van Willem, helaas rees bij mijn vader al gauw het besef dat twee routes voor ons op die avond geen optie waren en het dus allezins moeilijk zou worden om alle benodigde opdrachten te behalen.

Desalniettemin liepen we vliegensvlug het clubhuis uit en voeren we om 19.00 uur de haven uit. Richting Westerschelde!

Uit de sluis direct de zeilen erop, pff.. wel weer even wennen dat draaien aan die lieren, maar we zijn van start en de wind is aan.

We kozen er voor om richting Hansweert te gaan en dan door te steken naar de Bergdiepsluis.

De hele meute ging richting Breskens of zelfs Blankenberge, zelfs de Antipodes.

Na een kort moment zagen we deze echter omdraaien en de achtervolging op ons inzetten.

Van start op de Westerschelde

Met deze windkracht ging het allemaal goed en we schoten snel op, ik stuurde en mijn vader hield de plotter in de gaten, dat ging allemaal erg goed totdat er een onheilspellend 'Oo, hier is het niet diep' uit zijn mond klonk.

Een fractie later voelde we een zachte bonk en daarna nog een. Met ingehouden adem zeilden we door en toen kwam er weer wat meer water onder de kiel. De Spijkerplaat was overwonnen.

Helaas hield de wind niet echt zijn kracht vast en rond Ellewoutsdijk zakte het in. Toen we de bocht om gingen richting Hansweert voelde het alsof we niet vooruit kwamen. Jammer genoeg leek de Antipodes nergens last van te hebben, want die kropen steeds dichterbij. Ondertussen was het een spelletje boeien zoeken geworden.

Nachtzicht is niet ons sterkste punt en het zoeken ging in de stijl van 'de lamme helpt de blinde'.

Maar we kregen er steeds meer vaardigheid in en het spotten ging steeds sneller, totdat de

Rijkspolitie zo lief was om 3 enorme bouw lampen op ons te richten.

Als ze er een voetbalveld mee hadden willen verlichten waren ze een eind gekomen, denk ik, maar wij zagen geen fluit meer.

Via de marifoon werd 'dat jachtje' toch maar duidelijk gesommeerd om aan de juiste (?) zijde van het vaarwater te gaan varen, ook de Antipodes werd getrakteerd op een lichtfeest en toen werd ons weer eens pijnlijk duidelijk dat we de voorsprong kwijt waren.

Gezamenlijk bereikten we de sluismonding en konden we gelijk doorvaren zodat we om 00.00 uur in de sluis lagen. Het kanaal werd snel overwonnen en de zeilen gingen weer omhoog voor het volgende stuk.

Het waaide niet erg hard, maar we kwamen lekker vooruit en met een prachtige sterrenhemel was het niet vervelend varen!

Om 03.45 uur legden we aan bij de Bergdiepsluis. Snel de kooi opgezocht, want de volgende ochtend stond de wekker weer om 7 uur.

Bij het wakker worden had ik al een voorgevoel en toen ik naar buiten kwam was de Antipodes al in de sluis!

Even wachten op de volgende schutting en toen door, het was een prachtig stukje natuur daar rond Tholen, maar helaas met een wel heel rustige wind.

Op de terugweg zagen we de Antipodes al bij de sluis liggen. Ze zwaaiden vrolijk, wij ook en we lieten de zeilen zakken.

Nog voor deze goed en wel naar beneden kwamen was er een zacht bonk en lagen we muurvast in de modder.

Mooi verwoord door papa: 'Oja, dit weet ik nog wel, van de zomer zaten we hier ook vast!' Tja..

Na een hoop moeite met een riem, zeilen en een klein beetje hulp van de motor waren we na een kwartier los. De mannen van de Antipodes sloegen het geheel gade door de verrekijker en we kregen de verdiende opmerkingen toen we weer langs voeren.

Na de sluis gingen we volle kracht de Oosterschelde op. Het waaide stevig en we schoten vooruit.

Toen kwam de keuze om de Dortsman te doen, de ingang waar we het eerste langs kwamen was op dat moment nog geen optie, niet genoeg water!

Maar via de andere kant ging het wel lukken, de Brainwaves ging ons voor en voorzichtig volgden we.

Papa aan het roer en ik zo ongeveer boven op de plotter en dieptemeter, om maar niets te missen.

We hadden geluk en zeilden er prachtig door heen. Vanaf toen schoten we goed op, en knalden we richting de Krammersluizen.

Aldaar aangekomen om 16.40 uur stond de sluiswachter ons, net als vorig jaar, weer op te wachten, enthousiaste man die iedereen die meedoet aan de Duotocht volgt en een gezellig praatje aanknoopt tijdens het lange wachten.

Daarna gingen we de Volkerak over en konden we om 19.10 uur de Volkeraksluis in, de keuze was lastig, maar uiteindelijk besloten we richting Strijensas te gaan.

De donkerte viel wederom over ons en het werd weer zoeken naar de boeien.

Blinde boei aan bakboord, blinde boei aan stuurboord + een hel verlichte industrie, dat maakt het niet gemakkelijk.. Gelukkig konden we via de plotter de schepen in de gaten houden en zo kwamen we langzaam maar zeker dichterbij de haven. Om 22.10 uur voeren we Strijensas in.

's Ochtends weer bijtijds uit bed en richting de Haringvlietbrug, we konden het stuk mooi bezeilen en algauw lagen we voor de brug.

Om 10.53 uur voeren we door de Deltageul/Aardappelgat, zomaar zonder extra moeite, punten verzameld. Woehoe, euforisch momentje!

Langzaam maar zeker kwam Stellendam dichterbij, daar aangekomen konden we even bijkletsen met de bemanning van de Windfall.

Door het tot in de puntjes uitgezochte schema van alle getijden, brug- en slustijden van mijn vader wisten we precies hoe laat we het Spui op moesten gaan.

Dus na de verplichte 10 minuten hesen we de zeilen weer. Ondertussen kon ik mooi een eitje bakken!

Aan de proviand voorraad heeft het in ieder geval niet gelegen, we waren door moeder Leer weer goed voorzien van alles.

Het Spui kwam in zicht, evenals de Antipodes, zij waren eerst nog naar Strijensas gegaan en stroomden nu al voor ons door naar Rhoon.

Stroomden ja, want wind hadden we niet eens nodig, zo vlot gingen we er door heen! Bij Rhoon aangekomen begon het besef toch wel te komen dat we niet meer alle opdrachten konden volbrengen. Windguru was tot dan toe erg correct en voor zaterdag ochtend was het niet erg positief.

Maar goed, eerst weer terug. Ik werd er niet heel happy van, dat kan ik je wel vertellen, het vooruitzicht om op een smal stukje water zo' n 100 keer te laveren..

We vertrokken gelijk met de Antipodes, gadeslagen door een heel leger aan bejaarde bewoners van het wooncomplex aan de oever, kruisten we.. en kruisten we en .. spoelden zijwaarts het Spui uit. Het stroomde zo hard dat we soms tegen de wind in zeilden en eigenlijk kwam er al heel snel een einde aan het lange Spui.

De wind nam steeds meer in kracht af en we besloten naar Den Bommel te gaan.

Braaf deden we alle attributen (reddingsvest, zaklamp, zakmes, zeilpak) aan om de donkerte en kou tegemoet te treden, maar de wind viel totaal weg en zachtjes dobberend was het juist warm en gemoedelijk.

Uit ons pannetje (handiger dan borden, eten blijft langer warm!) aten we nasi met een hoop saté saus en langzaam maar zeker kwam het havenhoofd in zicht. Op de plotter was er maar 1 licht te zien en dat bleek ook echt het geval te zijn.

Vergezeld door de Antipodes voeren we zachtjes naar binnen. Waar we ook zachtjes vast liepen in het midden van de vaargeul...

En als je zo ongeveer de hele route samen doet, dan doe je dit ook samen, dus lagen we daar mooi op een rijtje in de modder. Na wat inspanning waren we uiteindelijk afgemeerd en kon er onder het genot van een biertje worden bij gekletst.

Bij daglicht bleek dat men wel degelijk een baken had geplaatst in de vaargeul, helaas waren dit 2 scheve takken zonder lichtjes en hadden wij exact op die 2 plekken vast gelegen..

Toen we 's ochtends wakker werden was het al verdacht stil buiten, en ons vermoeden werd bevestigd. Totaal geen wind.

Prachtig zicht, het water was als een spiegel.

Maar hier konden we niks mee en na een lang beraad besloten we om op te geven..

Geen wind.. Dat stemt ons niet blij ☹

Helaas eindigde mijn 2e duotocht voor ons wederom in een deceptie en dat is jammer, want naar mijn idee moet het een tocht zijn voor iedereen en voor ieder type schip. Ik zou het zeer op prijs stellen als er verandering/versoepeling kwam in de verplichte opdrachten en dat er bijvoorbeeld meer uitdaging of nadruk wordt gelegd op de keuze onderdelen. Op die manier is het voor iedereen mogelijk om in ieder geval de tocht te voltooien en kan je door punten te scoren op de keuze onderdelen hoger komen in het klassement.

Spinakeren op het Veerse Meer

Desalniettemin hebben we ook de laatste dagen genoten van het zeilen, mochten we een glimp opvangen van een bruinvis bij de Zeelandbrug, hebben we heerlijk gegeten in Zierikzee en last but not least: hebben we gespinnakerd op het zonovergoten Veerse Meer!

Tessa Leer